

Δεκέμβριος.

Κυριακή 1η Δεκεμβρίου 2024

Κυριακή ΙΔ΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 18, 35 – 43).

«ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ» (Λουκ. 18, 39).

Τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἰεριχοῦς ἀκούσαμε σήμερα κατά τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς. Ἕνας τυφλός ἐπαίτης στήν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου ἀναδεικνύεται πιό ἀρχοντικός ἀπό τούς «καλούς» καί «ἐνάρετους» ἀνθρώπους πού συμπορεύονται μέ τόν Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος φωνάζει πρὸς τόν Χριστό ζητώντας βοήθεια καί ἐκεῖνοι *«ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ»*.

Πολλές φορές οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ στέκονται ἐμπόδιο σέ ἄλλους ἀνθρώπους πού προσεγγίζουν τόν Σωτήρα. Ἀκόμη καί

ἄνθρωποι πού αὐτοδιαφημίζονται ὡς πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, διαχειρίζονται τή γνωριμία τους μέ τόν Χριστό σάν νά εἶναι ἀποκλειστικά δικό τους προνόμιο. Περιχαρᾶκώνονται σέ ὀμάδες καί κάστες. Ἀποκτοῦν τή συνείδηση τοῦ «ἐμεῖς» καί «οἱ ἄλλοι». Πολύ συχνά χρησιμοποιοῦν τή φράση «δικό μας παιδί», ἀποκλείοντας ὅλα τά ὑπόλοιπα παιδιά σάν ξένα. Χωρίζουν τούς ἀνθρώπους σέ κατηγορίες, ἀνάλογα μέ τίς ἀντιλήψεις τους καί πολλές φορές, δυστυχῶς, ἀνάλογα μέ τά συμφέροντά τους. Ἔχουν τήν ψευδαίσθηση ὅτι ὁ Χριστός εἶναι μόνο δικός τους, ὅτι δέν μοιράζεται, ὅτι, ἐάν μοιραστεῖ, ἐκεῖνοι θά Τόν χάσουν καί θά Τόν ἀποκτήσουν κάποιοι ἄλλοι, πού δέν τούς ἀνήκει καί πού δέν Τόν ἀξίζουν.

Αὐτό τό παθαίνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν πλησιάζει στόν Χριστό, ἀλλά δέν φροντίζει νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τόν ἐγωισμό. Ἡ γνωριμία μέ τόν Κύριο, ἐάν δέν συνοδεύεται ἀπό ἀληθινή ταπείνωση, δέν δημιουργεῖ παιδιά τοῦ Θεοῦ. Δημιουργεῖ θρησκευτικά μορφώματα ἐντελῶς

ξένα πρὸς τὸν Θεό. Ὁ ἐγωιστῆς θρησκευόμενος γίνεται ἓνας τρομοκράτης τοῦ πνεύματος, πού φοβίζεται καὶ ἀπομακρύνει τοὺς ἄλλους ἀπὸ τῆς θεϊκῆς ἀγάπης καὶ ἀπὸ τῆς θεογνωσίας. Παρουσιάζει ἓναν Θεὸ ἀπόμακρο καὶ ἀπροσπέλαστο. Βάζει ὄρους καὶ προϋποθέσεις γιὰ τὴν προσέγγιση τοῦ Θεοῦ, πού καὶ ὁ ἴδιος δέν τίς πληροῖ. Ἔτσι ἡ πίστις παρουσιάζεται σάν πρόνομο κάποιων ἐκλεκτῶν, ἐνῶ εἶναι δικαίωμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Τέτοιοι ἄνθρωποι προσπάθησαν νὰ ἐμποδίσουν τὸν τυφλό τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς νὰ προσεγγίσει τὸν Κύριο. Ἐκεῖνος, ὅμως, ὄχι μόνον δέν πτοήθηκε καὶ δέν ὑποχώρησε ἀλλὰ περισσότερο φώναζε καὶ ζητοῦσε τῆς θεϊκῆς προσοχῆς καὶ βοήθειας. Ἐντούτοις οἱ «καθὼς πρέπει» ἀκόλουθοι τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου «ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ»! Τοῦ ζητοῦν νὰ σιωπήσῃ. Ἡ σιωπὴ εἶναι ἀρετὴ, ὅταν εἶναι ἐλεύθερη ἐπιλογή. Ὅταν ἐπιβάλλεται, ἡ σιωπὴ μετατρέπεται σὲ καταπίεση καὶ φοβικότητα. Κανείς δέν ἔχει τό

δικαίωμα νά φιμώνει κανέναν. Ἡ ἐλεύθερη ἔκφραση καί μάλιστα ἡ ἐκζήτηση τοῦ θείου ἐλέους εἶναι ἀναφαίρετο καί αὐτονόητο ἀνθρώπινο δικαίωμα. Κανείς δέν πρέπει νά δέχεται νά τοῦ ἐπιβάλλεται ἡ σιωπή, ὅταν μάλιστα πρόκειται γιά τήν πίστη του καί γιά τή σχέση του μέ τόν Χριστό.

Ἡ ἐπιμονή τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς καί ἡ ἔντονη προσπάθειά του νά κοινωνήσει μέ τόν Χριστό δείχνει ἄνθρωπο μέ δυνατή προσωπικότητα καί στιβαρό χαρακτήρα. Ἔτσι πρέπει νά εἶναι καθένας πού θέλει νά οἰκοδομήσει τή σχέση του μέ τόν Κύριο. Νά ἔχει ἐπιμονή ἀνυποχώρητη καί δύναμη ἀλύγιστη.

Στόν κόσμο πού ζοῦμε γίνεται ὅλο καί πιά δύσκολο καί νά μιλάς μέ τόν Χριστό καί νά μιλάς γιά τόν Χριστό. Τά θέματα τῆς πίστεως χλευάζονται. Ἡ Ἐκκλησία διαβάλλεται καί ἀπ' ἔξω καί ἀπό μέσα. Οἱ ἄνθρωποι πού ἀναζητοῦν τόν Χριστό θεωροῦνται προβληματικοί. Χαρακτηρίζονται ὀπισθοδρομικοί, ὑποκριτές, κομπλεξικοί, ἀνόητοι καί

ἀμόρφωτοι. Ἡ ἀληθινή ἐξυπνάδα εἶναι νά λύνει κάποιος τά προβλήματα τῆς ζωῆς ἀπό μόνος του. Ἐάν χρειάζεται βοήθεια, θά τή ζητήσει ἀπό τούς εἰδικούς συμβούλους κάθε μορφῆς καί ἀπόχρωσης, πού ἔχουν πληθύνει καί πλουτίζουν ἀπό τή δυστυχία τῶν ἀνθρώπων. Ὄταν βρεθεῖ σέ ἀδιέξοδα καί τοῦ κτυπήσει τήν πόρτα ἢ ἀπελπισία, τότε ἀρχίζει τίς οὐσίες, πού νομίζει ὅτι θά τόν βοηθήσουν, ἐνῶ στήν πραγματικότητα τόν ὀδηγοῦν σίς ἐξαρτήσεις, στήν ἐσωτερική ἀναπηρία καί στήν καταστροφή.

Σ' αὐτή τή νοοτροπία τοῦ κόσμου ὁ διψασμένος γιά Χριστό ἄνθρωπος θά ἀντιτάξει τήν ἐπιμονή. Ξανά καί ξανά θά ζητήσει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μέχρι νά τό κερδίσει. Ἡ ἐπιμονή εἶναι ἡ βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Χωρίς ἐπιμονή τίποτε δέν καρποφορεῖ. Χωρίς ἐπιμονή δέν γίνεται καλλιέργεια καί δέν ὑπάρχει καρποφορία. Ἡ ἀνυποχώρητη ἐπιμονή ἀργά ἢ γρήγορα φέρνει τήν προσοχή τοῦ Θεοῦ καί τή λύση ὅλων τῶν δύσκολων καταστάσεων.

Ἐκτός ἀπό τήν ἐπιμονή χρειάζεται καί ἡ ἐσωτερική δύναμη στήν ἐκζήτηση τῆς προσοχῆς τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πού θέλει νά μιλήσει μέ τόν Ἰησοῦ θά κραυγάσει δυνατά, θά φωνάξει διαπεραστικά μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ὑπαρξῆς του. Ἡ φωνή του δέν χρειάζεται νά ἀκουστεῖ ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Μπορεῖ νά εἶναι μυστική, ἀθόρυβη, ἐσωτερική. Ὅταν προέρχεται, ὅμως, ἀπό τή γνήσια ἐσωτερική του διάθεση καί συνοδεύεται ἀπό τή δύναμη τῆς ἀγάπης του γιά τόν Χριστό, τότε θά εἶναι πιό βροντερή καί ἀπό τή «φωνή ὑδάτων πολλῶν». Οἱ μυστικές κραυγές τῶν ἁγίων καί οἱ προσευχές τους, πού συνοδεύονταν ἀπό τή δύναμη τῆς καρδιᾶς τους, νίκησαν ὅλο τό κακό τοῦ κόσμου καί ἔφεραν στή γῆ τόν θρίαμβο τῶν θεϊκῶν δωρεῶν.

Βεβαίως, ἡ πιό μεγάλη ἐσωτερική δύναμη εἶναι ἡ καθαρότητα τῆς καρδιᾶς καί ἡ ποιότητα τῆς ἀρετῆς. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀποστρέφεται τήν ἁμαρτία μαγνητίζει τόν Θεό. Ἡ καθαρή καρδιά γίνεται ἓνα σφουγγάρι, πού ρουφάει

ἀχόρταγα τή θεία χάρη. Ἡ καθαρή καί ἐνάρετη συνείδηση ἔχει δύναμη ἀπέραντη, διότι συνοδεύεται ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ. «Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη» μᾶς λέγει ὁ ἀδελφότης Ἰάκωβος, γιά νά μᾶς δείξει ὅτι τό θάρρος τῆς καθαρότητος καί τῆς ἀρετῆς κάνει τόν ἀγωνιστή τοῦ πνεύματος νά εἰσακούγεται ἀπό τόν Θεό καί νά ἐκπληρώνονται ὅλα τά αἰτήματα πού συνεργοῦν στή σωτηρία. Ποτέ ὁ Θεός δέν ἀντιστέκεται σέ μία καρδιά πού πάλλεται στό δικό Του θέλημα καί φλέγεται ἀπό τή δική Του ἐπιθυμία.

Πολλοί φαίνονται ὅτι ἀκολουθοῦν τόν Χριστό, ἀλλά στήν πραγματικότητα τόν ἀγνοοῦν. Αὐτή τήν ἄγνοιά τους θέλουν νά τήν ἐπιβάλουν καί στούς ἄλλους. Μήν τοῦς τό ἐπιτρέψουμε. Ἐμεῖς μέ ἐπιμονή καί δύναμη ἀλλά καί μέ τή μέγιστη δυνατή ἐσωτερική καθαρότητα ἄς φωνάζουμε στόν Κύριο. Θά μᾶς προσέξει, θά μᾶς ἀκούσει, θά μᾶς ἐλεήσει καί θά μᾶς χαρίσει τήν ποθούμενη σωτηρία. Ἀμήν.